

Havsins silfur

ØLL fylgja vit í hesum døgum spent við, hvussu leikur fer við sildini, sum føroysku skipini aftur hava rakt við í føroyskum sjógvi.

MAN hon fara at verða skjót eftir seg ella er kanska so mikið til, at vit við skilagóðum fiskiskapi, lagaðum eftir virkismøguleikum á landi og eftir kanska enn ikki umhugsaðum hagreiðingarmøguleikum, kanska kunnu vænta okkum sildina sum fastan vinnutátt framyvir.

skilagott má tað sigast at vera, nú vit í góð 20 long ár hava bíðað eftir sildini, at vit í hesum byrjunardøgum avmarka veiðu okkara og bert fiska hetta havsins silfur til matna.

ALNEYÐUGT er eisini hjá okkara trongstadda nótaflota at fáa sum mest fyri veiðuna, fáa tann prís henda gylta veiða veruliga er verd.

HETTA er tó helst lættari sagt enn gjørt, tí aftaná 20 long ár við nærum ongari sild hjá okkum og í næstu grannalondum okkara, er sildamarknaðurin nú so mikið avskeplaður í mun til áður, at ilt kanska er at meta um rætta prís. Hagreiðingavirkini uttanum okkum, sum áður kappaðust um sildina eru mong ikki til longur og tey virki, ið við stuttum skoðbrá kunnu taka á seg at arbeiða 100 tonsaptals nøgdir kunnu kanska heldur ikki bjóða tann prís, sum galdandi hevði verið, um talan var um støðugari veiðu, framleiðslu og harvið marknað, sum litið kundi verið á.

HEPPIÐ er tó, at virki sum Bakkafrost kann vera við í undantøkuni frá byrjan. Men er so mikið til, sum vit øll vóna, so er hetta langt ífrá nóg mikið.

HVUSSU marknaðurin er ella ikki, halda vit okkum ikki vita betur enn onkur annar. Tó halda vit, at sildin flakaskorin hjá teimum, ið kunnu skera, og rundsaltað og kryddað í

tunnur hjá øðrum, ið ikki kunnu skera, helst er tann frægast hugsandi loysnin hjá okkum í løtuni.

HÁLVFABRIKAT, gamaní,

men vøra, ið til ber at selja og kanska eisini at goyma nærum eins leingi og fryst fyrsta floks feit sild.

KUNDI hetta gjørst veruleiki og kundu vit skipað so fyr við móttøku á landi, hagreiðing, kanska flutningi millum bygdir og fingið hóskaði nøgdir á land, hevði hetta arbeiði verið kærkomið íkast afturfyr tað støðugt minkandi arbeiði úti um landið alt.

ROYNDIRNAR farnu árin hava víst, hvussu ótrúliga viðbrekin sildastovnurin er og standa tær enn okkum so ræðandi í minni, at eingin bert nøkunlunda at sær kom in nú kann hugsast at viðmæla sildaveiðu til ídnað.

MEN part okkara av havsins ágóðum skulu vit hava. Hetta má og skal fremjast undir ábyrgd, við fyriliti móttvegis stovni og øðrum við somu áhugamállum og sama rætti – og ikki minni týðningarmikið, við størstu virðing fyrri tí frálíka føðsluvirði sildin hevur.

TANN nøgd, um hon veruliga er til í havinum, sum vit antin so ella so kunnu hugsast at megna at arbeiða undan á landi, er kanska ikki nóg stór til at bjarga øllum okkara nótaflota einsamøll, men allur bati bætir.

GRINDINI og andstøðuni uttaneftir móti okkara viðferð av henni, hava vit havt okkara góða stríð av. Men stríð okkara av sildini, um hon ikki øll kemur virðiliga til haldar og til matna aleina, verður ikki minni. Um útlit eru fyrri varandi veiðu, hvussu avmarkað henda so er, ræður tí um hjá okkum um beinanvegin at skipa so fyr á sjógvi og landi, at sum mest og best fæst burturúr frá byrjan.

k.